

GIZONA: 1968

(Prometeo trixtea)

Pauso batera daukak
hire azkeneko judizioa.

Han duk negarra ta nekea,
han duk egarri handia
ta ura eskuen puntan
ta ezin aoratu.

Juzgaturik hago, gizona.

Jaio hintzalako, heurekaia haizelako,
munduko ohiturengatik bildurtu haizelako,
amodioagatik birjina bat bezala.

Heure balore guztia batu ta gero
heure dretxoa deklaratu dukelako,
(gizon bat zan Kafka)
juzgaturik hago eta kondenaturik.

Jose Azurmendi

GIZONA: ESISTENTZIA 68

(Prometeo burdinetan)

Ezin sartu zaidak seriotan buruan
norbait haizela.

Libururen batean ikasi haut.

Ezin dut ez dit nahi
jendeongandik defenditu.
Abotsak entzun nahi dizkiat.
Infernuetan. Zeruetan
behera.

Hik nahiago duk gezur txuria
egia trixtea baino.
Nahiago duk egia baino konforta.
Nahiago duk galderaren ajedreza baino
obedientziaren jakematea.

Hi ez haiz nire gizona,
bakarrik gaudelarik
hitzegiten diodana.
Kalean bahoakit ere,
mintzatzen ez banatzaik ere.
Ez zekiat, agian
nireak ez dik gabardinarik jazten,
ez zekiat ondo zergatik,
bainan hi ez haiz nire gizona.

Agian neure kulpa duk,
agian ez baizeukak nireak
esistentzia 68-rik.

Agian ez zeukak aragi konkretorik.
Agian gizon bati mintzatzen zaiok
gizon hau.

Edo ta agian (ez zekiat gure aragi hau
esistentzia naufragaturen batean
ez ote zan galdu)
esperantza bati bakarrik.

Jose Azurmendi